LA JUMĂTATEA CICLULUI OLIMPIC

Montreal'76-Moscova'80

BASCHETUL ARE CONDIȚII SĂ PĂȘEASCĂ PE TREPTELE AFIRMĂRII INTERNAȚIONALE!

Baschetul românesc se află în fața unei ambițioase tentative de a obține calificarea și, prin aceasta, debutul în turneul olimpic!

Firește că itinerarele acestor străduințe spre același țel sînt cu totul deosebite pentru jucătoarele și jucătorii noștri. Într-o poziție favorizată (în comparație cu băieții) sînt componentele echipei feminine, a căror încercare cunoaște obstacole mai puțin numeroase. Se știe că, pentru a-și deschide drumul spre întrecerile olimpice de la Moscova, în 1980, selecționatei noastre feminine îi este necesară clasarea printre primele 5 echipe în turneul mondial de calificare ce se va desfășura la Varna, în primăvara anului 1980. Iată, deci, răstimpul care le stă la dispoziție pentru a-și desăvîrși pregătirile, pentru a-și perfecționa jocul (în sens tehnic și tactic), în scopul de a ajunge acolo unde este ținta oricărei baschetbaliste din lume: Olimpiada.

Recunoaștem că pentru fetele noastre un asemenea obiectiv este mai mult decît ambițios, deoarece valoarea proprie manifestată pînă acum (cea mai bună performanță: locul 4 la campionatele europene din 1962, 1964 și 1966; ultima performanță: locul 8 la ediția din acest an), precum și înalta valoare a majorității partenerelor de întrecere din Europa, Asia și cele două Americi indică, deocamdată, un decalaj mare care poate fi, însă, anulat numai prin stăruitoare antrenamente, cu o participare volitivă cu totul ieșită din comun, cu convingerea că merită să lupți pentru a atinge un asemenea țel.

La fel de bine se știe că drumul băieților spre turneul olimpic este deschis mai curînd teoretic, decît practic. Ei ar trebui să facă un adevărat maraton competițional, care nu îngăduie nici o defecțiune, ar trebui să se depășească cu mult pe sine în valoare tehnică și mai ales în randament fizic pentru a putea face față unei concurențe extrem de redutabile în etapele succesive: la campionatul continental al grupei B, la campionatul continental al grupei A și la turneul olimpic de calificare (firește, în ipoteza că obține de fiecare dată dreptul de a promova). Chiar și în acest caz extrem, sîntem îndreptățiți să punem și băieților întrebarea dacă scopul atît de frumos nu merită efortul excepțional de care este nevoie!

REPREZENTATIVELE ROMÂNIEI ÎN COMPETIȚIILE OFICIALE ALE ANULUI 1978

Campionate europene
senioare — locul 8
juniori I — locul 11
junioare II — locul 4
Campionate balcanice
seniori — locul 2
senioare — în curs de desfășurare
juniori — locul 2
junioare — locul 3
Cupa Prieteniei
juniori I — locul 7
junioare II — locul 6

LOTUL OLIMPIC FEMININ

Maria Roșianu	1,72 m	26 ani
Mariana Andreescu	1,91 m	21 ani
Liliana Rădulescu	1,79 m	25 ani
Rodica Goian	1,84 m	24 ani
Diana Bălaș	1,73 m	24 ani
Doina Prăzaru-Mate	1,84 m	26 ani
Alexandrina Bîră	1,65 m	23 ani
Ana Aszalos	1,73 m	21 ani
Ecaterina Bradu	1,81 m	21 ani
Elena Filip	1,84 m	20 ani
Alexandrina Leabu	1,84 m	21 ani
Maia Cuțov	1,80 m	19 ani
Gheorghița Bolovan	1,86 m	22 ani
Iudith Gross	1,80 m	19 ani
Katalin Szabo	1,76 m	18 ani
Camelia Tănăsescu	1,88 m	20 ani
Ilona Chvatal	1,81 m	22 ani
Mândica Ciubăncan	1,82 m	22 ani
Angela Silin	1,91 m	17 ani
Mariana Sandu	1,86 m	21 ani

Antrenori: **Gheorghe Lăzărescu** — principal, **Nicolae Martin** — secund; medic: **dr. Viorel Cătăniciu.**

S-A FĂCUT CEVA, DAR ÎNCĂ INSUFICIENT PENTRU REZOLVAREA PROBLEMEI „GIGANȚILOR"

GEORGE CHIRALEU — antrenor federal: „Ediția 1978—1979 a campionatelor naționale de baschet a reliefat o masivă întinerire a multor echipe, dintre care Politehnica București, Universitatea Timișoara, Voința Brașov, C.S.Ș. Ploiești la fete, I.C.E.D., C.S.U. Brașov, Rapid, Universitatea Timișoara, C.S.U. Galați, Politehnica București la băieți, sînt cele mai reprezentative exemple. De subliniat faptul că junioarele și juniorii promovați nu completează doar formal loturile, ci sînt elemente de bază. Acestora li se adaugă numeroase alte elemente care au depășit de puțină vreme vîrsta junioratului. Totuși, trebuie spus că, în general, **deși în baschet există sistem competițional complex, începînd de la minibaschetbaliști și pînă la juniori cat. I, roadele promovării nu sînt încă satisfăcătoare, în special în ceea ce privește băieții.** Sînt, într-adevăr, centre care se evidențiază prin „producția" de sportivi dotați, talentați, unii cu talie și gabarit corespunzătoare cerințelor baschetului modern. Este cazul cluburilor sportive școlare din Brașov (antrenor **Gheorghe Roșu**), Satu Mare (**Gabriela Both**), Oradea (**Toma Velciov și Ileana Ghiță**), Timișoara (**Bogdana Diaconescu**), Ploiești (**Gabriel Năstase**), Galați (**Aneta Popescu și Ion Pasnicu**) la fete, Mediaș (**Octavian Șerban**), Tg. Mureș (**Ernest Torday**), Botoșani (**Mircea Weiser**), Brăila (**Petre Casapu**) și al secției de baschet a clubului Steaua (**Nicolae Danețiu**) la băieți. Dar centrele care bat pasul pe loc sînt mult mai numeroase, ele însumînd cluburi sportive școlare și secții de baschet ale cluburilor și asociațiilor sportive din Cluj-Napoca (băieți și fete), Constanța, Arad, Sibiu, Piatra Neamț, Oradea (băieți), adică orașe care pînă nu de mult erau pepiniere ale baschetului de performanță. O situație specială prezintă unitățile din București (și la băieți și la fete), al căror aport în privința depistării și pregătirii sportivilor de perspectivă este aproape nul. La băieți, Bucureștiul s-a remarcat doar prin producția Liceului nr. 2 (fost 35), ale cărui clase de baschet sînt, însă, în curs de lichidare. La fete, nici atît, iar Clubul școlar de baschet, deși și-a creat condiții excelente, nu a izbutit pînă acum să promoveze decît o sportivă în lotul de junioare. În sfîrșit, să mai amintesc că, în urma eforturilor depuse, se constată o creștere simțitoare a numărului juniorilor și junioarelor cu talie înaltă, corespunzătoare sau apropiată cerințelor pe plan internațional, dar progresul lor — mă refer îndeosebi la băieți — este foarte lent, deoarece nu se lucrează cu ei individual, cu răbdare, ci cu întregul colectiv, „la rînd" cu jucătorii de 1,75—1,80 m. Aceasta deoarece, **în goană după rezultate imediate, sînt preferați cei cu talie mică și medie care, este drept, ating mai repede o anumită valoare, dar nu asigură viitorul baschetului de performanță.** Federația noastră s-a străduit să rezolve problemele de bază ale juniorilor, una din măsuri fiind, de pildă, obligarea echipelor finaliste ale Diviziei școlare și de juniori de a avea un număr de jucători și jucătoare cu talie înaltă. Credem, însă, că nu este suficient și cît de curînd obligația se va extinde asupra tuturor participantelor la respectiva competiție. Fiind o problemă de fond, hotărîtoare pentru obținerea performanțelor superioare la marile competiții internaționale, preocuparea pentru depistarea „giganților", pentru pregătirea lor atletică, tehnică și tactică, va fi și de acum înainte în centrul atenției noastre, dar este absolut necesar ca rezolvarea ei să se afle permanent în prim-planul unităților care lucrează direct cu juniorii și cu junioarele".

PARTICIPAREA ECHIPEI NAȚIONALE MASCULINE, CONDIȚIONATĂ DE COMPORTAREA LA C. E.

Mariana Andreescu, *la 21 de ani cel mai bun pivot și coșgetera Diviziei A*

GABRIEL POPESCU — secretar responsabil al F. R. Baschet: „Obiectivul prioritar de performanță al federației noastre îl constituie calificarea reprezentativei feminine la turneul olimpic de la Moscova. Din acest an și pînă în primăvara anului 1980, cînd va avea loc la Varna turneul de calificare, componentele lotului vor urma un program de pregătire cu un volum și o intensitate la nivelul parametrilor internaționali, în condiții pe care federația se va strădui, în limita posibilităților, să le optimizeze. Și jucătoarele și noi știm că rivalitatea sportivă va fi mare la Varna, că selecționatele S.U.A., Iugoslaviei, Cehoslovaciei, Franței, Bulgariei, Japoniei, R.P. Chineze, Cubei, Ungariei, Coreei de Sud, Poloniei, ca să le amintesc doar pe cele mai valoroase, vor fi partenere de întrecere foarte dificile, din care cu greu se vor alege cele 5 calificate pentru J. O.

Referitor la lotul masculin în urma rezultatelor nesatisfăcătoare din primul semestru al anului 1977, care au culminat cu necalificarea în grupa A a C.E., s-a procedat la încredințarea conducerii pregătirilor unui grup de tehnicieni și la promovarea unor jucători tineri. Pînă acum, bilanțul este încurajator, reprezentativa României clasîndu-se pe locuri fruntașe la competiții importante și chiar cucerind locul I la marele turneu disputat la Pekin. **Creșterea volumului de muncă și îmbunătățirea calității procesului de instruire în lot, îmbunătățirea activității politico-educative, întărirea ordinei și disciplinei în procesul de antrenament și în timpul meciurilor, sînt elemente determinante în prestațiile promițătoare ale echipei masculine.**

Întrecerile din anul care se încheie ne-au prilejuit însă și posibilitatea de a depista deficiențe, dintre care amintesc: insuficienta pregătire atletică a unor jucători, lipsa unor jucători înalți, robuști, eficienți, deci competitivi pe plan internațional, momentele de scădere a concentrării psihice în fazele hotărîtoare ale unor partide echilibrate, ale căror rezultate decid situația în clasament. Desigur, căutăm soluții. În privința pivoților, deoarece nu am reușit încă să organizăm centrul național al tinerilor pivoți, am inițiat, din ianuarie 1978, scurte stagii de pregătire, în fiecare lună, precum și în timpul vacanțelor școlare, la care iau parte de regulă cîte 15 „giganți". În această privință, am primit un sprijin concret din partea Secției sport și pregătire a tineretului pentru apărarea patriei din cadrul C.C. al U.T.C. Problema calendarului internațional, deosebit de importantă, stă permanent în atenția noastră deoarece **sîntem convinși că doar prin întîlniri cu parteneri valoroși se poate face o verificare cu adevărat serioasă și eficientă a potențialului, la un moment dat și în perspectivă.**

Cît privește participarea reprezentativei masculine la Jocurile Olimpice, ea este condiționată de comportarea la campionatul european. Împreună cu colectivul de tehnicieni și cu sportivii ne-am propus **promovarea în grupa continentală A, și o prestație cît mai bună în cadrul ei".**

LOTUL OLIMPIC FEMININ ARE AMBIȚIA CALIFICĂRII!

GHEORGHE LAZĂRESCU — antrenor principal al lotului olimpic feminin: „În alcătuirea programului de pregătire pînă la turneul de calificare de la Varna am plecat de la constatarea că deși pregătirea fizică a jucătoarelor, atacul pozițional, media de înălțime (pe primele 15 jucătoare 1,79 m, pe primele 8 jucătoare 1,81 m), media de vîrstă (pe primele 15 jucătoare 21,8 ani, pe primele 8 jucătoare 22,1 ani) — sînt bune, rezultatele în competițiile oficiale nu au fost satisfăcătoare. Drept urmare, s-a stabilit rezolvarea primordială a următoarelor probleme: păstrarea în atac a unui ritm de joc susținut pe întreaga durată a meciurilor, trasarea de sarcini precise fiecărei jucătoare la efectuarea contraatacurilor, îmbunătățirea preciziei aruncărilor la coș pînă la nivel de perfecțiune, folosirea cu randament maxim în atac și în apărare a jucătoarelor cu talie înaltă etc.

Pentru a face față noilor idei de joc ale echipei naționale, abordarea întîlnirilor se va face fără complexe de inferioritate față de alte formații, cu convingerea tuturor sportivelor că-și vor valorifica pregătirea.

Am credința că reprezentativa României se poate califica pentru turneul final al Jocurilor Olimpice, deoarece jucătoarele sînt disciplinate, doresc să progreseze și muncesc pentru aceasta, au — în general — condiții bune de pregătire și vor să se afirme prin promovarea în rîndul celor mai bune echipe din lume".

PROGRESUL TINERILOR, CONDIȚIE A PROMOVĂRII ÎN GRUPA A A C. E. (seniori)

DAN NICULESCU — antrenor principal al reprezentativei masculine: „Datorită bunei evoluții a nucleului de bază al echipei naționale, format din jucători cu experiență, verificați ca valoare internațională, în ultimul an au fost obținute unele rezultate îmbucurătoare, printre care amintesc de clasarea pe locul secund la campionatele balcanice din 1977 și 1978 (după selecționata Iugoslaviei, campioană mondială și europeană), cîștigarea unui mare turneu internațional desfășurat la Pekin, clasarea pe locul secund în turneul din Brazilia (într-o companie selectă, în frunte cu reprezentativa țării gazdă, medaliată cu bronz la ultimul campionat mondial). Apreciez, însă, că în primăvara anului 1979, la Atena, cu prilejul campionatului european — grupa B, condițiile vor fi mult mai dificile, în primul rînd pentru că vor fi susținute meciuri multe (și foarte grele) într-un interval scurt, ceea ce face absolut necesar progresul jucătorilor tineri pînă la un nivel corespunzător solicitărilor pe plan internațional. În acest sens, aștept de la **Cristian Fluturaș** și **Gabriel David** mai multă personalitate și responsabilitate, iar de la **Florentin Ermurache** și **Marian Marinache** saltul valoric real care încă se lasă așteptat. **Roman Opșitaru**, pe care îl doresc pivotul de bază al echipei noastre, a progresat, dar calitățile le demonstrează doar în campionatul țării unde a devenit mai eficient în partidele ușoare, însă nu și în cele decisive. Opșitaru are posibilități, condiții de pregătire, dar îi este necesară mai multă ambiție pentru a ajunge competitiv.

Verificarea posibilităților baschetbaliștilor selecționabili rămîne o problemă de fond a echipei noastre naționale. Este drept, anul acesta programul internațional a fost mai bogat, dar de fiecare dată participarea la turnee a fost neplanificată, nesigură și definitivată în ultima clipă, nepermițînd o pregătire ritmică, adecvată perioadei respective. În plus, neînscrierea în cupele europene, competiții care ar fi opus pe jucătorii noștri fruntași unor celebrități din Europa și chiar de peste Ocean, în condițiile unor meciuri oficiale, nu a constituit un sprijin, ci dimpotrivă".

GREUTĂȚI (în pregătire) CARE POT FI EVITATE

MARIA ROȘIANU — căpitanul echipei reprezentative: „Componentele lotului olimpic feminin se pregătesc cu toată seriozitatea și sînt animate de ambiția de a-și îndeplini țelul, calificarea pentru turneul final al Jocurilor Olimpice de la Moscova. Programul actual de pregătire este neobișnuit de greu pentru lotul nostru, dar există convingerea că doar prin respectarea întocmai a volumului și intensității antrenamentelor planificate pînă la turneul de calificare de la Varna echipa va atinge o valoare corespunzătoare pentru a candida cu succes la unul din cele 5 locuri în clasament care aduc promovarea la Jocurile Olimpice. Atmosfera în lot este bună, colectivul de antrenori se preocupă cu toată grija să fim permanent în dispoziție de antrenament, dar uneori eforturile lor (și ale noastre, de altfel) nu sînt suficient sprijinite. Este drept, aici la Craiova am fost întîmpinate cu dragoste și prețuire de către localnici, care nu au precupețit nimic pentru a ne face să ne simțim cît mai bine, pentru a ne asigura condiții optime de găzduire și de pregătire. Din păcate, însă, deși se știa încă de anul trecut că orașul Craiova va fi gazda Balcaniadei și că înaintea acestei competiții lotul României se va pregăti în Sala sporturilor, nu s-au luat măsuri pentru asigurarea aparaturii necesare antrenamentelor la un nivel satisfăcător. Concret, mă refer la faptul că, în sală se află doar două panouri. Am nădejdea că federația care — dealtminteri se preocupă îndeaproape de pregătirea noastră — va evita pe viitor astfel de neajunsuri, deoarece orice **„gol de producție" înseamnă un pas mai puțin făcut spre obținerea formei sportive maxime la turneul de la Varna".**

SPIRITUL DE ECHIPĂ, DETERMINANT

VASILE POPA — căpitanul echipei reprezentative: „În cadrul unei selecționate, o importanță la fel de mare ca valoarea fiecărui jucător o are **spiritul de echipă** care se realizează cu **oameni dornici** să se remarce **echipa** și nu ei, cu sportivi subordonați cu totul intereselor echipei. Sînt căpitan al reprezentativei de baschet a României din anul 1975 și pot spune că pierderea unor meciuri ale acesteia s-au datorat tocmai faptului că antrenorii și cei 12 jucători nu au format întotdeauna o echipă, în cel mai deplin sens al cuvîntului. De exemplu, la campionatul european — grupa B de la Helsinki (1975) nu s-a realizat climatul de echipă, relațiile dintre antrenori și jucători nu au fost corespunzătoare. O altă cauză a eșecului de atunci a fost faptul că, înaintea competiției, în selecționată s-au perindat — într-un interval scurt — prea mulți jucători, circa 25. În aceste condiții, cînd componența lotului s-a modificat mereu, a fost foarte greu să se realizeze atît de necesarul spirit de echipă.

În actuala sa alcătuire și sub conducerea antrenorului **Dan Niculescu**, reprezentativa României a obținut cîteva rezultate bune tocmai datorită înțelegerii dintre jucători, dintre jucători și antrenori, datorită climatului favorabil creat **de spiritul de echipă** pentru obținerea performanțelor pe plan internațional.

Un alt aspect însemnat în activitatea de pregătire și competițională a selecționatei țării îl constituie disciplina, sub diverse aspecte. Pot afirma că acum disciplina la antrenamente este bună; **sîntem însă încă datori în ceea ce privește disciplina de joc, pe care o părăsim în momentele decisive ale unor partide, cu efecte negative asupra obținerii rezultatelor favorabile.** De asemenea, cîteodată lasă de dorit și disciplina față de arbitri, pe care unii jucători îi acuză ca factori ai înfrîngerilor, deși în realitate ele se datorează propriilor greșeli".

Opiniile exprimate în această pagină de unii dintre factorii cu răspunderi directe în activitatea de performanță a baschetului nostru scot în relief probleme de bază ale acestui **sport căruia acum, mai mult ca oricînd, îi sînt create condiții pentru promovarea în ierarhia internațională** și mai ales — referindu-ne la reprezentativa feminină — **pentru calificarea, pentru prima dată, la Jocurile Olimpice.** Realizarea obiectivelor și, în general, rezolvarea problemelor de fond ale acestui joc sportiv, impun, însă, o activitate în perspectivă, vizînd diverse aspecte, dintre care cele mai însemnate ni se par a fi:

- **întronarea și stabilizarea unui climat de muncă intensă, de disciplină,** de conștientizare a antrenamentelor;
- **sporirea volumului și ridicarea calității pregătirilor** — la echipele naționale și la cele de club — la un nivel competitiv internațional, **permanent și nu doar, periodic, înaintea unor competiții oficiale;**
- **revitalizarea muncii de selecție și pregătire a juniorilor, prin impulsionarea centrelor cu tradiție și încurajarea** unităților în care **se** constată **preocupare continuă** din partea antrenorilor și sprijinul diriguitorilor unităților respective;
- **soluționarea eternei probleme a jucătorilor (mai cu seamă) și a jucătoarelor cu talie înaltă,** care trebuie să ajungă, prin calitățile lor atletice, tehnice și tactice, elemente de bază ale echipelor naționale;
- **încurajarea, prin promovarea în loturile** reprezentative, **a tinerilor și tinerelor cu calități deosebite,** dar și răspunsul acestora, prin prețuirea încrederii de care s-au bucurat, prin prestații la înalt nivel, în primul rînd în întrecerile internaționale oficiale;
- **asigurarea unui calendar internațional mai cuprinzător și judicios planificat,** astfel ca întîlnirile cu selecționate puternice să devină teste edificatoare asupra capacității echipelor pe parcursul pregătirilor și în timpul competițiilor oficiale.

Diversitatea problemelor ridicate de starea actuală a baschetului nostru trebuie să constituie nu doar **prilej de consemnare, ci un îndemn la demonstrarea capacității tuturor factorilor de care depinde saltul calitativ al unuia dintre cele mai îndrăgite sporturi din țara noastră. Iar prima îndatorire pentru îndreptarea neajunsurilor care au frînat afirmarea baschetului nostru revine federației de specialitate, chemată să coordoneze întreaga activitate, să îndrume și să controleze munca în secțiile din țară și nu să se rezume, adesea, doar la rezolvarea sarcinilor reprezentativelor.**

Grupaj realizat de Dumitru **STANCULESCU**

CICLISMUL POATE SĂ URCE PANTA PERFORMANȚEI OLIMPICE!

● Ascensiunea sa este grevată de slaba calitate a muncii cu juniorii ● Diversificarea obiectivelor duce la rezultate nesatisfăcătoare ● Prea multe resurse nevalorificate, prea mare indulgență față de diletanți și risipitori

Nu s-ar putea spune că sportul nostru cu pedale n-a făcut — în acești doi ani ai ciclului olimpic Montreal — Moscova — unele progrese. La fond sînt notabile performanțele realizate de **Teodor Vasile** (locul I în etapa Neubrandenburg — Berlin din „Cursa Păcii", titlul de campion balcanic cucerit la Izmit — Turcia ș.a.) și **Mircea Romașcanu** (locul III în „Cursa Păcii"), iar la pistă se înscrie ca o perspectivă de valoare tînărul **Ion George.** Sigur, se poate spune că e prea puțin. Mai ales că de roțile ciclismului atîrnă ca o piatră de moară lipsa de rezultate în proba olimpică de 100 km contratimp pe echipe (locul 14 la „mondiale", locul 2 la Balcaniadă), precum și diferențele „astronomice" dintre performanțele obținute pe plan internațional (peste 6 secunde la 1 000 m cu start de pe loc, aproape 24 de secunde la urmărire individuală și 27 de secunde la urmărire pe echipe) și cele de la „naționale".

Există, desigur, condiții obiective care influențează acest progres lent. Ponderea celor subiective este însă mult mai mare. Edificatoare în acest sens a fost întrebarea pusă de tov. **Emil Ghibu,** secretar al C.N.E.F.S., în ședința anuală a Comitetului federal: **influențează pozitiv sau negativ pregătirea pentru proba de 100 km participarea la marile curse pe etape?** Tehnicienii au răspuns în corpore că efectele **competițiilor cu multe etape sînt** dăunătoare pentru pregătirea rutierilor în cursa olimpică de contratimp. Și, totuși, an de an, aceiași cicliști au luat startul în lungile întreceri rutiere... Rezultatele s-au văzut. Acesta este un exemplu, dar mai sînt și altele, numeroase, cu pondere chiar mai mare.

Este nevoie, deci, de restrîngerea ariei, de concentrarea atenției spre acele probe care pot să-i asigure afirmarea și se mai impune înlăturarea diletantismului. Facem această din urmă observație gîndindu-ne că astăzi fiecare secție acționează în sensul în care dorește, că metodele de pregătire (chiar cunoștințele multora dintre antrenori) sînt total neștiințifice, rămase în preistoria ciclismului competițional de mare performanță. Prea multă indulgență se manifestă față de cei necorespunzători, prea ușor se trece peste risipirea (sau înstrăinarea) unor materiale provenite din import. Iată, deci, numai cîteva sectoare în care se poate acționa, iată numai cîteva resurse care — bine valorificate — vor putea ajuta ciclismul să urce acolo unde pînă acum n-au ajuns decît speranțele.

Ciclismul, sport de deosebită frumusețe, sport care-i educă pe tineri pentru cutezanță, pentru muncă intensă, poate și trebuie să revină în partea superioară a sportului cu pedale internațional.

AVEM DATORIA SĂ ÎNVĂȚĂM

NICOLAE VOICU, antrenor emerit (Dinamo):

„Ați putea crede că este o butadă și, totuși, ceea ce am să spun reprezintă un adevăr: performanța din acest an e un progres față de „statul pe loc" din ultimele sezoane. Sîntem acum la nivelul pe care îl aveam acum 14 ani, după ce alți 13 regresasem. Am putea, deci, lua un nou start, am putea — în 2—3 ani — să revenim în partea de sus a ierarhiei internaționale în această chinuitoare probă olimpică — 100 km contratimp pe echipe.

Cauzele rămînerilor în urmă sînt clare. În primul rînd sîntem prea puțini. Iată, facem eforturi disperate pentru a găsi patru rutieri care să poată corespunde exigențelor într-o echipă de contratimp. De fapt, avem doar doi. Totul pornește de la selecție. Există prea puțină grijă în alegerea juniorilor, iar pregătirea lor se face la un nivel sub cerințele sportului de mare performanță. Din această cauză ciclismul nostru dispune și de puțini seniori, iar din cei cîți există un procent extrem de redus face față marilor curse. Ar mai trebui adăugat și faptul că activitatea competițională nu are continuitate. În afară de faptul că încheiem mult prea devreme sezonul, chiar pe parcursul lunilor de vară există goluri care diminuează potențialul de moment al sportivilor, reduce perspectivele lor. Ce-ar trebui să facem este evident. Dealtfel federația a și început să se ocupe intens de problema juniorilor și bine ar fi dacă n-ar abandona acest obiectiv. Eforturi sînt necesare și în domeniul îmbunătățirii calendarului competițional intern. Ar fi ideal ca, în paralel cu deplasările echipei naționale să organizăm și curse internaționale în țară, la startul cărora să fie invitați cicliști valoroși.

În fine, dar nu în ultimul rînd ca importanță, noi — antrenorii — avem datoria să învățăm fără răgaz, să ne ridicăm continuu nivelul cunoștințelor, să contribuim prin știința și hărnicia noastră la progresul ciclismului românesc".

Două dintre valorile sportului nostru cu pedale, dinamoviștii Mircea Romașcanu *și* Valentin Marin, *de fapt două dintre „pistoanele" echipei de contratimp în proba olimpică de 100 km*

Foto: Dragoș NEAGU

VELODROMUL — „CENUȘĂREASA" CICLISMULUI

PAUL SOARE, antrenor (Steaua):

„Velodromul este de multă vreme „cenușăreasa" ciclismului nostru. I s-a oferit doar atît cît să nu dispară și a primit în mica sa familie doar sportivi care nu s-au putut realiza în probele de fond. Eforturile din ultimii doi ani — reale, dar insuficiente — n-au putut, în mod firesc, să aducă redresarea așteptată. Iată de ce rezultatele pistarzilor sînt la un nivel scăzut, între ele și cele obținute pe plan internațional existînd un decalaj ce poate să pară insurmontabil.

Cauzele sînt cele cunoscute, care dăinuie — așa cum spuneam — de ani și ani. Nu avem sportivi specializați pentru velodrom decît atîția cît pot fi numărați pe degetele mîinilor; activitatea competițională este sporadică, cu mari intervale între o întrecere și alta, nestimulativă; antrenorii de velodrom nu au o linie metodică, ca să nu mai vorbim de faptul că nivelul cunoștințelor lor este foarte depărtat de acela al tehnicienilor care pregătesc astăzi laureații marilor întreceri.

Readucerea ciclismului de pistă la nivelul exigențelor nu este o treabă care se poate face de astăzi pe mîine. Ea necesită în primul rînd o perfectă colaborare între federație și cluburi, între federație și antrenori. Prima acțiune comună ce se impune este realizarea unei permanente selecții pentru probele de pistă, apoi stabilirea tehnicienilor care să se ocupe în exclusivitate de pregătirea pistarzilor. Importantă este, desigur, și cooperarea cu fondul, pentru că în pregătirea pistarzilor este nevoie de antrenamente pe șosea, iar în cea a fondiștilor de ședințe de lucru pe velodrom. S-ar putea crede, din cele de pînă acum, că singurii care nu au nici o... vină sau nici o misiune în viitor sînt actualii antrenori de velodrom. Ar fi greșit. Noi ne recunoaștem deschis — și am făcut-o întotdeauna — responsabilitatea care ne revine, sîntem dornici să învățăm, să progresăm, pentru ca — la rîndul nostru — să putem contribui mai mult și mai bine la progresul performanțelor. Criticile federației ne-au ajutat și vrem să muncim, dar trebuie să avem cu cine și cu ce. Fără sprijinul federației și al cluburilor ambițiile noastre se vor irosi".

O PROPUNERE REALIZABILĂ

Printre alte propuneri — pe care oamenii ciclismului le-au făcut în cadrul ședinței anuale a Comitetului federal — s-a aflat și aceea de modificare a regulamentului „Cupei orașelor". Subscriem la acest deziderat, mai ales pentru faptul că în actuala formulă cheltuielile efectuate nu sînt justificate. Delegațiile de sportivi se deplasează dintr-o parte într-alta a țării pentru ca tinerii rutieri să alerge 30—40 km! Ar fi necesar ca Biroul federal să discute această problemă și să rezolve nu numai posibilitatea măririi substanțiale a numărului de kilometri al etapelor, ci și oportunitatea creării unei categorii unice.

Mergînd pe linia aducerii ciclismului nostru la nivelul eforturilor sporite ce se fac în sportul cu pedale internațional este imperios necesar să se mărească exigențele începînd de la juniori sau tocmai de la ei. Așteptăm.

SE POT REALIZA SALTURI SPECTACULOASE

(Urmare din pag. 1)

orașelor, vom primi sprijin de la forurile de resort, să vedem ce trebuie să rezolvăm singuri. Bineînțeles, în prim-plan se situează problema performanței. De ce nu ajungem — în nici una dintre ramurile ciclismului — la rezultate competitive? Socot că asupra performanței impietează îndeosebi nivelul scăzut de cunoștințe al antrenorilor și — mai ales — mentalitatea lor mult rămasă în urmă. Este drept, n-am fost suficient de exigenți cu tehnicienii care au participat la competiții sau la cursuri peste hotare, nu le-am cerut cu fermitate să depună în scris concluziile, noutățile, opiniile, iar materialele să le punem la dispoziția tuturor antrenorilor. Dar nici cei care au fost în străinătate, vădind o mentalitate de „mici meseriași", n-au venit din proprie inițiativă să-și ajute colegii. Pentru a completa această parte a problemei voi aminti că există — chiar și în aceste condiții — surse care ar putea fi folosite, dar pe prea puțini dintre profesorii și antrenorii noștri îi trage inima să învețe ceva. Mai bine, și cu asta ajung la cealaltă parte a chestiunii discutate, conduc antrenamentele așa cum au învățat ei acum 10—15 sau 20 de ani, făcînd rabat chiar și la aceste date tehnice cu totul nesatisfăcătoare astăzi. Din această cauză juniorii parcurg distanțe mai mici chiar decît acum un sfert de veac, mediile orare sînt și ele mai scăzute, iar performanțele internaționale... Știm că sportul cu pedale a evoluat pretutindeni, că vîrsta unor campioni ai lumii de seniori este de 18—20 de ani, că marii performeri ai curselor pe etape sînt și ei foarte tineri, dar noi îi menajăm pe cicliștii noștri, socotindu-i apți de performanțe atunci cînd alții își încheie cariera.

Conservatorismul acesta păgubitor în creșterea juniorilor are, firesc, grave repercusiuni la seniori. Numărul rutierilor — ca să nu mai vorbim de cel al pistarzilor — apți pentru marea performanță este extrem de mic. Avem, de fapt, doar doi alergători care întrunesc aceste calități **(Teodor Vasile și Mircea Romașcanu)** și alți cîțiva care — deși talentați, după opinia noastră — n-au confirmat încă: **Valentin Marin, Nicolae Savu, Traian Sîrbu.**

În aceste condiții este greu să aspiri la un rezultat onorabil la campionatele mondiale sau la Jocurile Olimpice. Dacă încercăm, totuși, este pentru faptul că ne bazăm pe abnegația, pe dăruirea și pe dorința de afirmare a acestor puțini dar veritabili sportivi pe care-i avem. Pe bună dreptate am fost criticați de tov. **Emil Ghibu,** secretar al C.N.E.F.S., că ne-am suprapus obiectivele, încercînd — cu aceiași sportivi — să obținem rezultate bune și în „Cursa Păcii" și la campionatele mondiale. N-am avut, însă, alții. Acum, în al treilea an al ciclului olimpic, vom trece la specializarea directă a alergătorilor pentru cursa de 100 km contratimp pe echipe.

Cunoscîndu-ne fisurile, știindu-ne părțile slabe vom lupta cu toate puterile noastre pentru a aduce ciclismul românesc la nivelul pretențiilor îndreptățite pe care mișcarea sportivă le are la el. Din ceea ce am arătat pînă acum se desprinde lesne cît avem de muncit și în sectoare cît de diferite. Avem însă credința că vom reuși. Speranța noastră este îndreptățită nu numai de faptul că dispunem de un activ voluntar entuziast și priceput, ci și de acela că lipsurile se află în însăși familia noastră și că, deci, putem acționa imediat și eficient asupra lor.

N-aș vrea să se creadă că ne supraestimăm forțele. Desigur, pe parcursul anilor care vor veni vom avea nevoie de sprijinul tuturor, al C.N.E.F.S., al cluburilor și asociațiilor sportive, al conducerii secțiilor, al altor instituții și organizații. Vom încerca să le dovedim că, sprijiniți fiind, vom putea realiza și noi salturi spectaculoase. Să nu uităm că olandezii, aflați pe locul 17 la C.M. din 1977, la 17 minute și 11 secunde de învingători, au obținut — în 1978 — locul I la contratimp pe echipe devansîndu-i pe foștii campioni ai lumii cu 1 min. și 9 s!...

Și ne mai propunem ceva: să nu promitem. În locul vorbelor, chiar înflăcărate, vrem să aducem performanțe, rezultate, pentru că deși cifrele sînt îndeobște reci, ele pot fi uneori incandescente.

DOAR CÎȚIVA JUNIORI ÎNDREPTĂȚESC SPERANȚELE

Prof. ION STOICA (Clubul sportiv școlar nr. 1 București):

„Foarte puțini juniori au la ora actuală valoarea necesară pentru a putea fi socotiți speranțe ale sportului nostru cu pedale. La velodrom, doar **Ion George, iar la șosea Chițu, Paraschiv, Bărăitaru, Mocanu, Panea, Vasiliu și Marinescu. În orice caz, numărul lor este mult mai mic decît cel al secțiilor de juniori afiliate la F.R.C.**

Ce a condus la această penurie de elemente talentate? Cauzele ar fi, după părerea mea, următoarele:

1. Discontinuitatea calendarului competițional pentru juniori. (Ca să fiu drept — nu numai pentru juniori...).
2. Rămînerea în urmă — din punct de vedere metodic — a tehnicienilor care se ocupă de tînăra generație.
3. Lipsa de control — periodic și exigent — a activității antrenorilor de către federație. Mai mult, am observat o oarecare înțelegere a muncii unor antrenori, scuza fiind — chipurile — aceea că nu pot face mai mult din lipsă de materiale.

Situația este, desigur, tristă. Muncind mai mult, unindu-ne eforturile vom putea fără îndoială să asigurăm ciclismului nostru elementele talentate de care are atîta nevoie.

Propunerile mele vizînd îmbunătățirea calității pregătirilor sînt următoarele:

- Elaborarea unui plan unic de pregătire, care să fie pus în aplicare în toate secțiile de juniori din țară.
- Trecerea normelor de control să se facă în prezența unui delegat federal.
- Cooptarea a doi tehnicieni în Biroul federal, care să îndeplinească funcțiile antrenorului federal: controlul și îndrumarea procesului instructiv-educativ din secții.
- Activitatea juniorilor să se situeze în prim-planul preocupărilor conducerii federației".

Grupaj realizat de **Hristache NAUM**